

Yaptı Yapacağını İşte Yaralı Eylül

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Eylül 2024

Sızımı al yetmedi:

S/azını da al eline

Kapışan yerin göğün hüznüne ekle yalnızlığı

Sitemin b/ağrında değil hüznün yakasında

Asılıyım

Salınan bir salıncak dediğine ki, ey hafız?

İçim buz kesti dışımı ise hiç sorma

G/örgülü bir faniyim ta ezelden:

Hani, denir ya...

Şahsına münhasır

Ne zaman kıymık batsa elime soluğu

Annemin yanında aldığım

Ya, şimdi?

Kıyamet koptu kopacak ve her yerim yaralı

Şiirlerse alabildiğine yamalı

Teessüf ederken evrene

Tevazu yüklü iken gök kubbe

Ve işte nihayetinde menteşeleri söküldü yüreğimin

Kanlı bir ölüm dilemiyorum kendime:

Karınca kararınca çekip gitmek
Vakti erken olsa bile
İçimden gelmiyor artık yaşamak...

Yaşın hükümranlığında narin çiçekler solarken
Yaşın aktığı toprağın dibine
Açmayı erteliyor artık tüm çiçekler

Seyrindeyim iç âlemimin
Sefasını süremediğim mi ömrün?
Kayıtsız koşulsuz sevebilirken
Ve işte sürgit yağıyor hüzün

Münzevi idi dünüm
Ve çekincelerim ile örtülü üstüm
Delişmen de değil artık iç sesim
Alabildiğine durgun ara sıra pervasız,
Yukarıdansa sızan deli kanı ölgün bulutların
İhbara durduğu nem yüklü nidaları
Sürgün edildiğimiz coğrafya ve ölen insanlık
Gün doğsa bile doğmayacak nice çelimsiz çocuk
Sırtını da sıvazlamayacak artık melekler
Onlar bile çoktan göç edip gittiler

Muhtırası verilmiş bir kere ölümün
Soğuk kubbeler sıcak değil artık mevsim
Kanamalı imgeler başkaldırırken
Deva' mı arıyorum
Biliyorum da devamı gelmeyecek pek çok şeyin
Giden çoktan gitti
Kalan sağlarsa artık değil bizim
Zaten biz olmaktan men edildik
Senli benli duygulara çoktan yenildik
Bir temenni ne ki?
Ya da eksik olan tebessüm?
Hurafeler gerçek oldu ve işte kıtladığımız
Hem zamansız bir ölüm hem büyüyen hüzün

Bir mantalite ise yaşam

Bir mantık hatasına mazhar olan...
Bir güruh iken karanlıkta toplanan
Sahip çıkmak ne ki birbirine?
Çoktan birbirinin düşmanı katili olmuş insanlık
O kırık mendireği
Kapının eşliğinde saklı iken nefreti ve kini
Barındıranlara sözüm
İki gözüm de değil artık sevdiklerim

Ta içimde gözümün de ferinde
Kutsanmış acıların bitiminde
Yeniden başlıyor işte yolculuk
Yâdımdayım halen dünün
Yandığım günbegün
Ölgün bir gün ve de dalı kırık çiçekler
Yatsıya kalan vecizeler
Yanmak ne ki?
Ötesini berisini toplayıp da çekip gittiler
Geri dönüşü yok artık
Çoğu şeyin çoğu insanın

Mealinde saklı ne varsa kaderin
Lakin bu sefer vakit
Erkenden geldi
Göğsümdeki yara
Yandığım kadar da büyüyen yama
Emre amadeyim bilfil
Endamına yenik düştüğüm şu mevsim
Yaptı yapacağını işte yaralı Eylül...